

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 55/11
31.08.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић – Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Б. због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 491/11 од 12.07.2011. године, подигнутом против правноснажних решења Општинског суда у Новом Саду К 1415/02 од 10.12.2009. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 264/10 од 19.2.2010. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. ЗКП, дана 31.8.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ као основан захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 491/11 од 12.07.2011. године, па се ПРЕИНАЧУЈУ правноснажна решења Општинског суда у Новом Саду К 1415/05 од 10.12.2009. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 264/10 од 19.02.2010. године, тако што се утврђује да је наступила апсолутна застарелост извршења казне окривљеном Б.Б. по правноснажној пресуди Општинског суда у Новом Саду К 1415/02 од 28.10.2003. године, на основу члана 107. став 6. у вези члана 105. тачка 6. Кривичног законика.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Општинског суда у Новом Саду К. 1415/02 од 10.12.2009. године, на основу члана 105. тачка 6. КЗ, а у вези члана 107. став 6. КЗ, одбијен је захтев браниоца осуђеног Б.Б. од 16.11.2009. године за утврђивање застарелости извршења казне по правноснажној пресуди тог суда К 1415/02 од 28.10.2003. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 264/10 од 19.02.2010. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног Б.Б. изјављена против решења Општинског суда у Новом Саду К. 1415/02 од 10.12.2009. године.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз 491/11 од 12.07.2011. године против ових решења због повреде кривичног закона из члана 107. став 6. КЗ у вези члана 105. тачка 6. КЗ, с предлогом да Врховни касациони суд уважавањем захтева донесе пресуду којом ће преиначити наведена решења и утврдити да је наступила апсолутна застарелост извршења казне затвора изречене првостепеном пресудом, као и да у смислу члана 422. став 4. ЗКП одреди да се прекине извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је поступио у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев подигнут и по оцени навода и предлога изнетих у захтеву, нашао: Захтев за заштиту законитости је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је решењима Општинског суда у Новом Саду К 1415/02 од 10.12.2009. године и Апелационог суда у Новом

Саду Кж2 264/10 од 19.02.2010. године на штету окривљеног Б.Б. повређен кривични закон и то одредбе члана 107. став 6. КЗ у вези члана 105. тачка 5. КЗ.

Наиме, из списка предмета произлази да је пресудом Општинског суда у Новом Саду К 1415/02 од 28.10.2003. године окривљени Б.Б. оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, која пресуда је постала правноснажна дана 03.12.2003. године.

Надаље, из списка предмета се утврђује да је окривљени реализацијом расписане потернице лишен слободе дана 18.01.2008. године и да је дана 23.01.2008. године започео издржавање казне затвора по наведеној правноснажној пресуди. Бранилац окривљеног је дана 16.11.2009. године поднео захтев да се утврди наступање апсолутне застарелости извршења казне затвора по овој пресуди и обустави њено извршење, што је првостепени суд својим решењем К 1415/02 од 10.12.2009. године одбио, налазећи да није наступила застарелост извршења казне затвора у смислу одредбе члана 107. став 6. у вези члана 105. тачка 6. КЗ, јер је окривљени започео да издржава казну пре истека рока апсолутне застарелости извршења казне. Другостепени суд је решењем Кж2 264/10 од 19.02.2010. године одбио као неосновану жалбу браниоца окривљеног изјављену против првостепеног решења и закључио да застарелост извршења казне више нема правно дејство, јер је извршење започето пре истека апсолутног рока застарелости.

Изложени правни став нижестепених судова је погрешан, па је одбијањем захтева повређен закон на штету окривљеног.

Наиме, одредбом члана 107. став 1. КЗ прописано је да застарелост извршења казне почиње од дана када је пресуда којим је казна изречена постала правноснажна.

Време потребно за наступање застарелости извршења казне затвора преко једне године је три године у смислу члана 105. тачка 6. КЗ, а сагласно члану 107. став 6. КЗ апсолутна застарелост извршења казне затвора наступа протеком двоструког времена које се по закону тражи за застарелост извршења казне, а у конкретном случају протеком шест година од правноснажности пресуде.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и чињеницу да је напред наведена пресуда којом је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, постала правноснажна 03.12.2003. године, Врховни касациони суд налази да је апсолутна застарелост извршења казне затвора, у конкретном случају, наступила 03.12.2009. године. С тога се основано захтевом за заштиту законитости указује да су првостепени и другостепени суд на штету окривљеног повредили кривични закон – одредбе члана 107. став 6. КЗ у вези члана 105. тачка 6. КЗ, јер је у време њиховог одлучивања о захтеву браниоца који је одбијен, већ наступила апсолутна застарелост извршења наведене казне затвора, па је требало поступити у смислу члана 107. став 7. КЗ и започето извршење казне затвора обуставити.

Врховни касациони суд указује да је расписивањем потернице према окривљеном прекинут само ток релативне застарелости извршења казне, која сваки прекидом поново почиње да тече, али то не утиче на ток апсолутне застарелости која тече од правноснажности пресуде, па и кад је осуђени у бекству, као и током издржавања казне. Казна се мора извршити унутар рока апсолутне застарелости извршења казне.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови услед погрешног правног става повредили закон на штету окривљеног.

Окривљени је наведену казну затвора издржао у Казнено-поправном заводу С.М. у периоду од 19.09.2008. године до 19.03.2011. године, па није било места да се прекине извршење правноснажне пресуде у смислу члана 422. став 4. ЗКП, како је то предложио Републички јавни тужилац.

Налазећи да је захтев за заштиту законитости основан, Врховни касациони суд из изнетих

разлога на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 425. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Весна Веселиновић,с.р.

Бата Цветковић,с.р.